

คำนำ

ตำหนักธิดาเทพเป็นสำนักนักพรตหญิง
อันยิ่งใหญ่ มีผู้สืบทอดเป็นสาวสวยมา
ตลอด แต่ไม่หลงเป็นผู้สืบทอดเพียง
หนึ่งเดียวที่ต้นเกิดมาเป็นผู้ชาย ขณะที่
เกิดภัยแล้ง ชาวบ้านเดือดร้อน เขาถูก
จับมาเป็นเจ้าสาวให้แก่ราชามังกร
ทว่าแค่เขาไม่ใช่ผู้หญิง เจ้ามังกรนั้นเห็น
หน้ากันครั้งแรกก็ยี้ไล่เสียแล้ว!

นิยายเรื่องนี้ เป็นแนววาย ชายรักชาย
ผู้อ่านท่านใดไม่ชอบ โปรดหลีกเลี่ยง
การอ่าน

นิยายเรื่องนี้เป็นจินตนาการของผู้เขียน
ล้วนๆ ไม่อิงกับตำนานใดๆ ทั้งสิ้น
ขอให้สนุกกับการอ่านนะคะ
รวีวรรณ

อยู่ดีๆ ก็ได้สามีเป็นราชามังกร

บทที่ 1

“โม้กลาง!”

เสียงหญิงชราเรียกเสียงดังอยู่ข้างหู ทำให้เด็กหนุ่มที่ถูกจับแต่งตัวเป็นเจ้าสาวสะดุ้งโหยง แล้วถามกลับอย่างยังคงมีงงอยู่หลายส่วนว่า

“มีอะไรหรือท่านยาย?”

“เจ้าเตรียมตัวพร้อมแล้วหรือยัง?”

ท่านยายที่ยังมีความสวยอยู่หลายส่วนถามเสียงเบาลง

“ท่านยาย...ท่านคิดว่าเทพเจ้าแห่งทะเล จะดูไม่ออกหรือว่า ข้าเป็นบุรุษหรือสตรี?” โม้กลางถามท่านยายด้วยสีหน้าจริงจัง

ท่านยายทำหน้าที่เครื่องขริบ พลองมองพินิจพิจารณาโม้กลางอย่างละเอียด

อีกรอบ แล้วต้องยอมรับในใจว่า...ถ้า
ไม่หลงเกิดเป็นสตรี ก็จะเป็นสตรีที่มี
ความมั่งคั่งมากมายไม่ด้อยไปกว่ามารดา
ของเขาเองแม้แต่หน่อย!

มารดาของไม่หลงก็คือบุตรสาว
ของท่านยาย ไม่อิง พอนางเกิดมาก็รับ
ตำแหน่งธิดาเทพสืบต่อจากท่านยาย
ทันที เพราะเป็นกฐาระเบียบของตำหนัก
ธิดาเทพ ซึ่งเป็นสำนักนักพรตหญิงที่ยิ่ง
ใหญ่ที่สุดแห่งแคว้นตงโจว ด้วยมีความ
เชื่อมาแต่โบราณกาลนานมาแล้ว
ว่า...ธิดาเทพ มีวาสนาผูกพันกับชะตา
กรรมของบ้านเมือง

ธิดาเทพในแต่ละรุ่นจะครองความ
เป็นสาวพรหมจารีเอาไว้จนกระทั่งอายุ
25 ปี จึงจะลอบออกไปมีความสัมพันธ์
กับบุรุษอย่างลับๆ เพื่อให้ตั้งครรภ์และมี
บุตรสาวที่จะมารับสืบทอดตำแหน่งธิดา
เทพต่อไป โดยธิดาเทพคนเก่าก็จะเลื่อน
ตำแหน่งมาเป็นผู้เฒ่าของสำนักคอยทำ

หน้าที่ชี้แนะแก่ธิดาเทพที่อายุยังไม่ครบ 15 ปี พอธิดาเทพอายุครบ 15 ปี ก็จะเป็นธิดาเทพที่สมบูรณ์แบบ สามารถ ทำนายโชคชะตาได้ด้วยตนเอง

แต่สำหรับ โม่หลางนั้น...ทุกอย่าง ผิดพลาดตั้งแต่เขาเกิดมาเป็นบุรุษแล้ว ซ้ำมารดายังมาป่วยจนเสียชีวิตเมื่อเขา อายุเพียงสี่ขวบ...ท่านยายจึงต้องทำ หน้าที่แทนมารดาของเขามาจนกระทั่ง ทุกวันนี้

ไม่ว่าจะเป็นเรื่องทำนายทายทัก ไม่ ว่าจะเป็นเรื่องพิธีกรรมปัดเป่าเภทภัย ทั้งจากภูตผีปีศาจไปจนถึงภัยพิบัติของ ธรรมชาติ

และบัดนี้แคว้นตงโจวกำลังประสบ ภัยแล้งแสนสาหัส ทำให้เกิดข้าวยาก หมากแพงและโรคระบาด

ตำหนักธิดาเทพจึงต้องทำพิธี ทำนายหาวิธีแก้ไขภัยพิบัติครั้งนี้อย่าง เร่งด่วน...

ผลของการทำนายปรากฏว่า...ต้อง
ส่งธิดาเทพไปเป็นเจ้าสาวของเทพเจ้า
แห่งทะเล!

“เทพเจ้าแห่งทะเลจะดูออกหรือไม่
นั้นไม่ใช่ปัญหา...เพราะถ้าพิธีแต่งงาน
ของเจ้ากับเทพเจ้าแห่งทะเลเป็นไปอย่าง
ราบรื่น แล้วมีฝนตกต้องตามฤดูกาลก็
เป็นอันใช้ได้” ท่านยายกล่าวพลางถอน
หายใจเฮือกใหญ่ “แต่ที่ยายกังวลจริงๆ
นั้นอยู่อีกสองเดือนข้างหน้า วันที่เจ้า
อายุครบ 15 ปีเต็ม วันที่เจ้าต้องรับ
ตำแหน่งธิดาเทพอย่างสมบูรณ์ต่าง
หาก”

“...” โม่หลงได้แต่นิ่งเงียบ

“เพราะหนึ่งในพิธีกรรม
ศักดิ์สิทธิ์...ก็คือพิธีอาบน้ำมนตรา
ชำระร่างกายให้สะอาดปราศจาก
มลทิน...ผู้ที่ทำพิธีจะประกอบด้วยผู้เฒ่า
ทั้งสี่แห่งตำหนักธิดาเทพ” ท่านยายมี
สีหน้าหนักใจอย่างยิ่ง “ความลับที่เจ้า

เป็นบุรุษที่ยายเพียรพยายามปกปิดมานานลึบกว่าปี ก็คงจะปิดบังต่อไปไม่ได้
อีกแล้ว!”

โม้กลางเองก็พอจะเห็นปลายทางนะ
ได้ไม่น้อยไปกว่าท่านยาย แต่เขาเคยนั่ง
คิด นอนคิด ตีลังกาคิด ถึงปัญหานี้มา
หลายรอบแล้ว...ก็ยังไม่หาวิธีแก้ไม่ได้

เพราะไอ้พิธีอาบนํ้าอะไรที่ว่า
นี่...เขาจะต้องเปลือยกายล่อนจ้อน ยืน
อยู่บนฐานรูปดอกบัวบานที่ทำด้วย
ทองคำแท้ เพื่อให้ผู้เฒ่าทั้งสี่ ซึ่งท่าน
ยายก็เป็นหนึ่งในนั้น อาบนํ้าที่นำมาจาก
ยอดเขาสูงชันที่มีหิมะปกคลุมตลอด
ปีตลอดชาติ(พูดง่ายๆ ก็คือเอาหิมะที่
ยอดเขาลงมาให้ละลายกลายเป็นนํ้านั่น
แหละ)และเข้าพิธีสวดมนตร์สี่สิบเก้าวัน
ให้...เขาที่กายช่วงบนไม่มีซาลาเปาคู่
อูมๆ แต่กายช่วงล่างกลับมีแท่งเอ็นเกิน
ออกมา...ปิดยังไงก็ปิดไม่มิด ว่าแท้จริง
แล้วเขาคือบุรุษ!

เมื่อไม่มีวิธีแก้...ก็เหลือวิธีเดียว
คือ...หนี!!

“ท่านยาย...หลังพิธีแต่งงานเป็น
เจ้าสาวของเทพเจ้าแห่งทะเลวันนี้แล้ว
ข้าจะต้องหนี” โม่กลางเอ่ยด้วยสีหน้า
จริงจัง

“หนี...” ท่านยายทำหน้าตกใจ “เจ้า
จะหนีไปไหน?”

“ข้าก็ไม่รู้” โม่กลางตอบตามตรง
เขาไม่เคยไปไหน เขาเติบโตที่
ตำหนักธิดาเทพ ความเป็นอยู่ไม่เคย
อึดขัดขัดสน ไม่เคยทำงานหาเงินเลี้ยง
ชีพ สิ่งที่น่าเรียนก็คือวิธีร้ายมนตร์คาถา
ปราบภูตผีปีศาจ ซึ่งที่จริง...เขาก็ไม่เคย
เผชิญหน้ากับภูตผีปีศาจเลยสักครั้ง
เพราะทุกครั้งที่มีชาวบ้านมาขอความ
ช่วยเหลือ ทางสำนักก็จะจัดส่งเหล่า
ศิษย์พี่ผู้มีประสบการณ์ในการปราบ
ปรามภูตผีปีศาจไปจัดการ และทุกครั้ง
เหล่าศิษย์พี่ซึ่งเป็นนักพรตหญิงก็จะ

จัดการเป็นผลสำเร็จ ไม่ต้องเดือดร้อน
มาถึงเหล่าผู้เฒ่าของสำนักด้วยซ้ำ อย่า
ว่าจะมาถึงตัวธิดาเทพเลย!

ตำหนักธิดาเทพจึงอยู่ดีกินดีมา
ตลอดด้วยเงินทำบุญของผู้ที่มาเชิญ
นักพรตหญิงไปปราบปรามภูตผีปีศาจ
บ้าง หรือทำพิธีกรรมอื่นๆ บ้าง ตั้งแต่พิธี
มงคล เช่นการเปิดกิจการร้านค้าใหม่
เสริมสิริมงคลเนื่องในวันเกิด ไปยังงาน
อวมงคล อย่างเช่นสวดมนตร์แผ่บุญ
กุศลให้กับคนตาย และเหล่าวิญญาณทั้งหลาย
ตามแต่เหล่าญาติๆ จะมาเชิญ

“ข้าอยู่ต่อไป เรื่องที่ข้าเป็นบุรุษจะ
ต้องถูกเปิดเผยแน่...ถึงเวลานั้น ทั้งท่าน
ยายทั้งตัวข้าต่างมีความผิดอย่าง
มหันต์...มีโทษถึงตายตามกฎหมายของ
สำนัก” โม่กลางกล่าวพลางถอนหายใจ
พลาง “แต่ถ้าข้าหนีไป แล้วไปใช้ชีวิต
อย่างบุรุษคนหนึ่งชื่อโม่กลาง ไม่ใช่
ธิดาเทพ โม่อวีหลาน...ถึงจะทุกข์ยาก

ลำบากอย่างไร ข้าก็ยังคงมีชีวิตอยู่ ส่วน
ท่านยายก็คงไม่ต้องรับ โทษทัณฑ์ร้าย
แรงอะไร ผ่านไปซักหลายๆ ปี พอข้า
เติบโตเป็นหนุ่มเต็มตัว จนคนในสำนัก
จดจำข้าไม่ได้แล้ว ข้าจะกลับมา
เยี่ยมเยียนท่านยายอย่างแน่นนอน”

ท่านยายมองดวงหน้างดงามอ่อน
เยาว์ของหลานชายแล้ว... น้ำตาใสๆ ก็
ไหลลงมาอาบแก้ม

หญิงชราโอบกอดร่างบอบบางของ
โม่กลางเอาไว้พลางร้องให้ “เด็ก
เอ๋ย...เจ้าต้องออกไปร่อนเร่พเนจรตัวคน
เดียว ยายเป็นห่วงเหลือเกิน”

โม่กลางเองก็โอบกอดร่างของ
หญิงชราเอาไว้แน่น... อ้อมกอดของแม่
เขาจำไม่ได้แล้วเพราะตอนนั้นเขายังเด็ก
เกินไป แต่อ้อมกอดของท่านยายนี้ได้ให้
ความรักความอบอุ่นแก่เขามาแต่เล็ก
จวบจนบัดนี้ อีกไม่นานแล้วที่เขาจำต้อง
จากอ้อมกอดนี้ไปไกล แต่ไม่ว่าจะไกล

สุดหล้าฟ้าเขียวแค่นี้ ไหน เขาก็จะไม่มีวัน
ลืมเลือนอ้อมกอดนี้เป็นอันขาด!

ทันใดนั้น...เสียงหนึ่งก็ดัง
ชัดจิ้งหะขึ้น

“ท่านธิดาเทพ... ไกลถึงเวลาทำพิธี
แล้ว เชิญไปที่ชายหาดเถิด” นักพรต
หญิงวัยหกสิบเศษนางหนึ่งมาตาม...แต่
พอนางเห็นท่านยายกอดธิดาเทพแล้ว
ร้องไห้ ก็ดำหนิว่า “ท่านผู้เฒ่าโม ไยมา
ร้องไห้ร้องให้ในเวลาที่ธิดาเทพใกล้
ต้องเข้าพิธีสำคัญเยี่ยงนี้?”

ท่านยายรีบปล่อยมือออกจากร่าง
ของโม่หลาง แล้วยกมือขึ้นปาดน้ำตา
“ข้า...ข้าดีใจนะ”

“ดีใจ?” นางกล่าวพลางส่ายหน้า
“นี่เป็นเพียงการทำพิธีแต่งงานตามคำ
ทำนายเท่านั้น แล้วเจ้าบ่าวก็ไม่มีตัว
ตน...เอ๋ย...เป็นเทพเจ้าแห่งทะเล ซึ่งคง
ไม่ได้ปรากฏตัวมารับเจ้าสาวจริงๆ ท่าน

จะมาร้องให้ดีใจรากับหลานสาวออก
เรือนจริงๆ ไปทำไมกัน?”

“ข้ารู้ ข้ารู้...รีบไปกันเถอะ เดี่ยวจะ
ไม่ทันฤกษ์ทำพิธี” ท่านยายรีบตัดบท

*

*

ที่ประกอบพิธีแต่งงาน...เป็นเวที
แปดเหลี่ยมที่สร้างด้วยไม้ ยื่นออกไปใน
ทะเลราวสิบจั้ง (ยี่สิบห้าเมตร) อยู่สูง
กว่าระดับน้ำทะเลราวหนึ่งจั้ง (สองเมตร
ครึ่ง) มีทางเดินไม้ต่อมาจากชายหาดถึง
เวที ตรงกลางเวทีมีตั้งสี่เหลี่ยมจัตุรัสตั้ง
อยู่หนึ่งตัว บนตั้งปูทับด้วยเบาะนุ่มและ
คลุมด้วยผ้าตัวนสีชมพูปักกลดลายหงส์
มังกรสีสนสวงามฝีมือประณีต

ไม่กลางในชุดเจ้าสาวครบเครื่อง
เหลือเพียงแค่มิได้คลุมศีรษะด้วยผ้าแพร
แดงเท่านั้น เพราะลมทะเลคอยแต่จะพัด
เอาผ้าปลิวไป จึงต้องเอาผ้าคลุมศีรษะ
ออกเสีย เขาถูกจัดให้นั่งอยู่บนตั้งตัวนั้น

หันหน้าออกไปทางท้องทะเลกว้างใหญ่
ไพศาล... ตามมุมทั้งแปดของเวที สี่ผู้
เฒ่ายืนประจำสี่ทิศใหญ่ (ทิศตะวันออก
ทิศตะวันตก ทิศใต้ และทิศเหนือ) ส่วนสี่
ทิศรองให้ศิษย์พี่ที่เป็นนักพรตหญิงที่มี
ฝีมือมากที่สุดยืนประจำ

นอกจากเหล่านักพรตหญิงทั้งแปด
และตัวธิดาเทพที่เป็นเจ้าสาวบนเวที
แล้ว...บนหาดทรายริมทะเลยังมีเหล่า
นักพรตหญิงในสำนักตำหนักธิดาเทพ
และชาวบ้านยืนออกันชมดูพิธีกรรมอยู่
หลายร้อยคน มีทั้งชายหญิง เด็กผู้ใหญ่
คนเฒ่าคนแก่ รวากับมาชมดูมหรสพ
อย่างไรอย่างนั้น...แถมยังส่งเสียง
วิพากษ์วิจารณ์กันเจี๊ยวจ๊าว แต่ถูกเสียง
คลื่นและเสียงลมทะเลกลับไปหลายส่วน

พอถึงเวลาดวงอาทิตย์ตรง
ศีรษะ...นักพรตหญิงทั้งแปดที่ยืนประจำ
ทิศทั้งแปดก็ต่างรำยมนตร์คาถา
อัญเชิญเทพเจ้าแห่งทะเลมารับเจ้า

สาว... โดยออกนามเจ้าสาวว่า ‘โม่อวี
หลาน’

โม่กลางเองก็ต้องรำยมนตร์คาถา
ไปพร้อมๆ กันด้วยเช่นกัน

วันนี้... โม่กลางเพิ่งประจักษ์แล้วว่า
การเป็นนักพรตมิใช่เรื่องง่ายเสมอ
ไป... เขาและเหล่าผู้เฒ่าทั้งสี่และศิษย์พี่
หญิง ต่างต้องรำยมนตร์คาถาท่ามกลาง
แสงแดดจ้าตั้งแต่เที่ยงวันจนกระทั่งบ่าย
คล้อยแล้วยังมิได้หยุด ไม่มีการพักดื่ม
น้ำ คอหรือก็แห้งแทบจะเป็นผง แล้วยัง
คงต้องอดทนต่อไปเพราะพิธียังมีเสร็จ
สิ้น

เขายังดีที่ได้นั่ง แต่ท่านยายที่
มีอายุหลีกสืบกว่าแล้วกับคนอื่นๆ อีกเจ็ด
คนต่างต้องยืนขาแข็ง... เหงื่อไหลไคล
ย้อยไปตามๆ กัน ทว่า... ทุกคนต่างก็ต้อง
อดทน เพื่อแสดงออกถึงความเป็นมือ
อาชีพ

โม่กลางเริ่มมองศิษย์พี่ที่ออกไป
ปราบภูตผีปีศาจและทำพิธีกรรมต่างๆ
ใหม่...พวกนางจะต้องอดทนทำงานหนัก
แค่ไหน เพื่อหาเงินมาหล่อเลี้ยงสำนัก
กันนะ!

จนกระทั่งดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า
เป็นเวลาโพล้เพล้...พิธีแต่งงานของ โม่
กลางเพื่อเป็นเจ้าสาวของเทพเจ้าแห่ง
ทะเลจึงเสร็จสมบูรณ์

ทุกคนต่างถอนหายใจอย่างโล่ง
อก! ตามมาด้วยการกล่าวขอพรจาก
เทพเจ้าแห่งทะเลอย่างพร้อมเพรียง

“ขอท่านเทพเจ้าแห่งทะเลโปรด
ประทานพรให้แคว้นตงโจวฝนตกต้อง
ฤดูกาล พืชพันธุ์ธัญญาหารอุดมสมบูรณ์
ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ...”

คำขอพรยังกล่าวไม่ทันจบ
ทันใด...

ตูมมมม...มีบางสิ่งที่ใหญ่โตมหึมา
ได้ฟาดโครมลงมาที่เวที ทำให้เวที

แตกแยกออกเป็นเสี่ยงๆ คนบนเวทีทุก
คนต่างตกลงไปในน้ำทะเลทันที

ระหว่างร่วงหล่นลงไปใต้น้ำ... ไม่
กลางเห็นสิ่งที่พังเวทิจะจะ เต็มสองตา

มันคือ...หมึกยักษ์ขนาดเท่าภูเขา!

เขาจมลงใต้น้ำอย่างไม่ทันตั้งตัว
จึงสำลักน้ำเข้าไปอีกใหญ่...เขา
พยายามตั้งสติเพื่อที่จะประคองตัวให้
โผล่ขึ้นบนผิวน้ำ...แต่ทันใดหนวดหมึก
เส้นมหึมาก็รัดพันตัวเขาเอาไว้ แล้ว
จัดการยัดเขาเข้าปากที่มีกลิ่นเหม็นคาว
อย่างสุดจะทน...เขาจึงหายใจไม่ออก
และหมดสติไปในความมืดมิด!

*

*

นานเท่าไรไม่อาจจะรู้...จนกระทั่ง
ได้ยินเสียงทุ้มต่ำเสียงหนึ่งเรียกชื่อ

“โม่อวีหลาน!”

ไม่กลางจึงค่อยๆ เผยเปลือกตา
ขึ้น พร้อมกับไอโซลกๆ แล้วผวาลุกขึ้น

นั่ง...ค่อยพบว่าตนเองนอนอยู่บนที่นอน
ที่สวยงามยิ่ง แต่สิ่งที่ยิ่งสร้างความ
ตกใจให้ก็คือ...เสื้อผ้าชุดเจ้าสาวของ
เขาถูกฉลัดเปลี่ยนออกไปแล้วกลายเป็น
สวมเสื้อและกางเกงสีขาขาวเนื้อบาง
เหมือนชุดนอน... ถัดจากเตียงที่นอนอยู่
มีบุษราคัมสูงใหญ่กำยำแข็งแรงสง่างาม
คนหนึ่งที่ตั้งกายหรรษามากอย่างที่ไม่
เคยพบไม่เคยเห็นมาก่อน นั่งอยู่ที่เก้าอี้
หรุข้างโต๊ะน้ำชา

บุรุษผู้นี้หน้าตาหล่อเหลาอย่างยิ่ง
แต่ที่แปลกประหลาดก็คือเส้นผมของ
เขาเป็นสีเหลืองอร่ามเงางามราวกับ
ทองคำ บนศีรษะสวมกวานทองคำ
ประดับอัญมณีล้ำค่า และนัยน์ตาของ
เขาเป็นสีทับทิม

ไม่ใช่คน...ต้องไม่ใช่คนแน่ๆ!... ไม่
กลางประเมินอยู่ในใจ แต่ปากตันไว
โพล่งขึ้นว่า

“เจ้าปีศาจหมึกยักษ์!”